

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: sekr. sąd. Marzena Szymaś

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r.

sprawy **S. G.**

obwinionego z art.97 kw w zw. z art. 49 ust.2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i inne na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 23 maja 2014 r. sygn. akt VIII W 1713/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania.

H. B.

UZASADNIENIE

S. G. został obwiniony o to, że w dniu 9 kwietnia 2013 r. ok. godz. 7.25 w P. na os. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), wjechał, a następnie urządził postój pojazdu w „strefie zamieszkania” /D-40/ poza miejscem wyznaczonym w tym celu, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 Prawa o ruchu drogowym i § 58 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31 marca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. nr 170, poz. 1393).

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., wyrokiem nakazowym z dnia 5 czerwca 2013 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt VIII W 1713/13, uznał **obwinionego S. G.** za winnego zarzuconego mu czynu, popełnionego w sposób wyżej opisany, to jest wykroczenia z art. 97 kw i za to, na podstawie wspomnianego przepisu, wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 zł. W drugim punkcie wyroku orzekł natomiast o kosztach procesu, zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku obwiniony wniósł sprzeciw.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r., ponownie uznał **obwinionego S. G.** za winnego wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i § 58 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31 marca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. nr 170, poz.1393) popełnionego w sposób powyżej opisany i za to wykroczenie na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę 200 zł grzywny.

W drugim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 kpk i art. 118 § 1 kpw oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, określając je na kwotę 100 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony. Zarzucił on orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych oraz niewłaściwą ocenę materiału dowodowego, nie uwzględniającą jego wyjaśnień. W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego wskazane zostały argumenty, mające m.in. przemawiać za stanowiskiem obwinionego, że jego samochód nie znajdował się na terenie administrowanym przez (...) Spółdzielnię Mieszkaniową, a zatem na terenie gdzie nie obowiązywał znak D-40 oznaczający strefę zamieszkania.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była w istotnej mierze zasadna. Skutkiem tego stwierdzenia było jednak uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyniki postępowania odwoławczego potwierdziły zastrzeżenia autora środka odwoławczego co do prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, które to błędy mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Błędy te były następstwem nieuwzględnienia przez organ sądowy całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. To jest informacji zaczerpniętych z załączonych do akt zdjęć, dokumentów w postaci wypisów z rejestru gruntów, treści ksiąg wieczystych oraz wskazań świadków – strażników miejskich, które potwierdzać się zdają wyjaśnienia obwinionego, że samochód S. o nr rej. (...) został zaparkowany bezpośrednio na działce nr (...), w pobliżu bloku mieszkaniowego o nr 12D. Nie zaś „pod blokiem nr 12, w strefie zamieszkania (...) bezpośrednio obok opisanej powyżej drogi osiedlowej (działki (...))”, jak mało konkretnie ustalił Sąd wyrokujący w pierwszej instancji (vide: str. 1 uzasadnienia wyroku, k. 90).

Sąd Rejonowy z niewiadomych powodów nie uwzględnił, że świadek A. P. zeznając na rozprawie w dniu 16 maja 2014 r., uściśliła swą wcześniejszą wypowiedź, iż mówiąc o bloku nr 12 miała na myśli budynek – blok nr 12 AD (vide: k. 80). Nie wziął również pod uwagę, bez podania przyczyn, wskazania świadka W. K. polegającego na oznaczeniu podczas rozprawy – na zdjęciu opisanym jako karta 25 – miejsca parkowania pojazdu użytkowanego przez obwinionego (vide: k. 81). Wskazania istotnego, gdyż możliwego do skonfrontowania z treścią map informacyjnych załączonych do akt i dokumentów Księgi Wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Poznaniu (vide: k. 41, 52 tych akt).

W konsekwencji Sąd niższej instancji dokonał ustaleń faktycznych, po części niezgodnych ze wskazaniami świadka, któremu dał w pełni wiarę (A. P.), a po części sprzecznych z zapisami: w/w map informacyjnych oraz wypisu z rejestru gruntów z dnia 13 maja 2014 r. (k. 60). Z treści tych ostatnich dowodów, skonfrontowanych z wypowiedziami świadka W. K. i wyjaśnieniami obwinionego, wyprowadzić bowiem można wniosek, że do zaparkowania doszło na gruncie (działce nr (...)), który nie pozostawał pod administracją (...) Spółdzielni Mieszkaniowej. Jego właścicielem jest bowiem Miasto P., a podmiot ten – jak można na chwilę obecną mniemać w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty – nie przekazał władania nad nieruchomością wspomnianej spółdzielni.

Przedstawione wyżej okoliczności wywołują wątpliwości co do sprawstwa i winy S. G.. Ponieważ usunięcie ich wydaje się na ten moment wciąż możliwe, a to poprzez dokładną analizę zgromadzonego dotąd materiału dowodowego uzupełnionego o dowody przedstawiające stan prawny działki, na której pojazd został faktycznie zaparkowany, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając w tym momencie kwestii sprawstwa i winy obwinionego, należy wskazać, że Sąd niższego rzędu zobowiązany będzie powtórzyć postępowanie dowodowe, podejmując przy tym działania zmierzające do usunięcia wyżej opisanych wątpliwości. To jest, co do miejsca zaparkowania samochodu oraz jego stanu prawnego. K. będzie pozyskanie dowodów – dokumentów, które ukażą stan prawny gruntu, na którym doszło do zaparkowania pojazdu. Sąd II instancji stoi przy tym na stanowisku, że potrzeba ponownego przesłuchania dotychczasowych świadków, będzie uzależniona od treści płynących z tych dokumentów. Może się okazać, iż wystarczającym będzie ujawnienie

protokołów ich zeznań. Jest też istotnym by przy ponownej ocenie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uwzględnił w pełni reguły obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów. Powinnością sądu jest bowiem poczynienie rzetelnych ustaleń odnośnie zarzucanego czynu, należycie umocowanych w materiale dowodowym.

Sąd II instancji uznał nadto za celowe odniesienie się do tych okoliczności wskazywanych przez apelującego S. G., w których wywodził, że nie był w ogóle osobą, która parkowała przedmiotowy pojazd. Zwrócić trzeba uwagę, że pierwotnie obwiniony nie podnosił, iż samochód w dniu zdarzenia oddany był do dyspozycji innych osób. Nie zgłaszał on również zastrzeżeń co do profesjonalizmu strażników miejskich w czasie prowadzonej przez nich interwencji (vide. notatka urzędowa, k. 1; protokół przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, k. 7-8). Ustalenia Sądu Rejonowego poczynione w zakresie wskazania osoby parkującej pojazd, nie budziły zatem zastrzeżeń Sądu II instancji i de facto nie były one przyczyną decyzji o uchyleniu zaskarżonego wyroku. Powyższe okoliczności będą zaś z pewnością wymagały ponownego badania przy ocenie wiarygodności wyjaśnień obwinionego.

H. B.